

Kamufrajında Mevsimsizken

– GülsenTunçka · 02 Kasım 2013

Vefasın da güz sazlıklarını bilir misin sen?

Konuk göçerlerini misafir eden
Dere boyu sazlığında ki güneşine
İçtenliğine gülümseyen benli vefasını desem.
Bir de
Yeşil ördeklerini üveyiklerini
Keklik, çil, suna ördeği ve bıldırcınlarını
El sürmeden gözleriyle takip edip
Koruyup da gözleyen.

Ama sadece içlerinden birine yanan
Gitmesini istemeyip
Gönül oklarını sabah güneşinde
Sevimli derelere saplayan
Sazlığın ta kendisi
Sevisin de örselenen bir abası yanık
Naçizane yine ben.

Sine sazlığıma
Köşe bucak saklarken seni
Konup da uçağını bilemedim sevgili.

Hani göçebe Yörükleri gibi haber bile vermeden
Zamanlı zamansızım sen/sizce.

Yine de kızıla çalar yanağım
Nefes olur kanat sesin her ürperişimde
Ne hava şartların aklıma gelmişti
Ne de seni arzulu seçimim
Sülün edasından süzme çekik gözüm.

Seyrek çalılıklar bile bana
Senin yanındayken gönül yatağı iken
Orada yaşayamayacağını bilemedim.

Geldiğin yeri
Bildiğin soğuşa yürümenin
Ne alemi vardı desem
Duymadıktan duyulmadıktan sonra!

Sen sazlığımın defterini düren olmuşsun bile
Konuşan şeklinde ki ayrılıkmış
Gökkuşağının kör renklerinde ki yakan zulmün.

Vefası dolaşığım desem
Kördüğümün de çözülür müsün ki tez elden canıma?

Seni ne ile adlandıracağımı bir türlü bilemedim.

Bazen süslü uzun kuyruklu mor erguvani
Ayağı mahmuzlu kırmızı gözlü bir sülün.

Bu büyük hışımda neydi
Dikine uçuşların
Anlamsızlığa neden?

Bazen de bir çil oluyordun ova kuşum
Seni bu kadar
Çok mu sıkıştırmışım dersin?

Yanımda ki dik duruşun
Kamuflajında mevsim/sizken.

Sanırım sanmamamın zamanı geldi!

Tekrar dönsen sazlığına
Öğretsen geri uçuşunun ben olmayacağını
Başın göğşe erecekse.

Sanmıştım ki! Neyse boş ver!

Yaşamın müptezelliğini takılmışsın belli ki
her çiçeğin sana açılacağını mı sandın yoksa?

Anlasan da anlamak istemediđin sitemimsin işte
Ben söyledikçe anlamazlıktan gelinen!